

Inleiding 16 zondag door het jaar 22 juli 2018

Bijgeekomen zijn we hier in de naam van de Vader, Zoon en heilige Geest.

Welkom U vanmorgen. Vakantietijd en nog alle dagen volop zomerweer, ook vandaag weer en heel de komende week. Fijn dat U gekomen bent. In onze stad is na alle drukte van de afgelopen vierdaagse feesten, de rust weer teruggekeerd. De lopers en de feestgangers zijn weer naar huis, en alle Nijmegen- naren, die hard hebben moeten werken om de zomerfeesten weer te doen slagen, hebben nu tijd en rust om bij te komen en zelf op vakantie te gaan.

Ook de leerlingen van Jezus zijn druk in de weer geweest met de verkondiging van de blijde boodschap . Ze hebben met mensen meegedeeld, mensen genezen, gezorgd voor anderen en daarom is het tijd, zegt Jezus vandaag in het evangelie om wat rust te krijgen, tijd om samen wat terug te kijken op hoe het gegaan is, tijd voor eigen gedachten en verlangens , tijd voor jezelf en elkaar.

Ja, allemaal heel herkenbaar voor ons. Even afstand nemen van de dagelijkse beslommeringen. Er moet vaak zoveel, we hebben allemaal onze eigen bezigheden, onze eigen zorgen. Rust is dan welkom, even heel iets anders, even geen stress, even kunnen ontspannen.

Toch lukt het Jezus en zijn leerlingen bijna niet om hun goede voornemen tot uitvoering te brengen want zo horen we straks in het evangelie, de menigte gaat hen achterna en ze zijn zelfs nog eerder op de door hen uitgekozen plaats dan zij. En bij het zien van die grote groep mensen die hem achterna komen, krijgt Jezus toch weer medelijden , want ze waren als schapen zonder herder.

De Bijbeltekst van deze zondag geeft een herkenbaar spanningsveld aan : de eeuwige tweestrijd tussen : tijd en rust voor jezelf nemen, tijd voor elkaar, voor eigen ziel en de druk van buiten, van alles wat je iedere dag weer zo in beslag neemt.

Het is soms alsof het leven je nooit vakantie geeft, want altijd zijn er weer mensen die een onverwachts beroep op je doen. Naastenliefde heeft eigenlijk nooit vrijaf, wordt wel eens gezegd.

Toch blijven beiden kanten belangrijk om zelf gezond te blijven , want wie alsmaar werkt, luistert en zorgt voor anderen , moet uitkijken dat hij of zij zich zelf niet kwijt raakt .

We willen hier straks verder over nadenken.

Maken we het nu eerst even stil in onszelf..... en vragen we God en elkaar om vergeving voor ons menselijk tekortschieten .

Overweging 16 zondag door het jaar b 22 juli 2018

Bij het overwegen van de evangelielezing die we zojuist hebben gehoord, moest ik denken aan dat bekende en gevoelige liedje van Claudia de Brey dat U zeker ook wel kent en dat via de sociale media een van de meest gedeelde liedjes is.

Het liedje :“Mag ik dan”. Mag ik dan als het onweer komt. En als ik bang ben, mag ik dan als de avond valt, en 't in mij donker is , even bij jou schuilen. Mag ik dan, als het nergens anders kan, en als ik moet huilen , even bij jou, mijn tranen drogen”. “Mag ik dan” ?

De vraag, al of niet uitgesproken : Mag ik even bij je schuilen?, kan komen van mensen die verdrietig zijn, zich eenzaam voelen, teleurgesteld of verbitterd.

Mensen kunnen soms in zwaar weer terecht komen. Er leeft onder mensen vaak een sterke behoefte om even op verhaal te komen bij een ander, even zich op te warmen bij een ander die naar je wil luisteren. Zijn ze altijd welkom, of komt hun vraag ons soms ook erg ongelegen?

Mag ik bij je schuilen, vroeg een zieke, die 'nachts bang was aan een verpleegster in het ziekenhuis en die zei, mevrouw, ik begrijp dat U bang bent, maar U moet 'nachts niet bellen, want dat is veel te storend voor andere patiënten en wij hebben er geen tijd voor, zeker 's nachts niet .

Mag ik even bij je schuilen, vroeg een man die nog niet zolang geleden z'n vrouw verloren had aan zijn dochter en die zei Pa je weet dat je welkom bent en dat ik mijn best voor je doe, maar wij moeten ook ons eigen leven kunnen leiden, en een keer per week hier komen en af en toe een belletje moet toch wel genoeg zijn.

Onze samenleving kent heel veel mensen die in de kou blijven staan, omdat ze nergens kunnen schuilen, omdat niemand echt tijd voor ze heeft , omdat niemand zich echt in hun problemen wil verdiepen.

Met al deze mensen had Jezus medelijden want ze waren als schapen zonder herders. En ze kwamen in grote getale naar hem toe: hij straalde warmte uit, meelevende, hij genas hun, gaf hun weer zin aan hun leven.

Het voorgelezen evangelieverhaal tekent Jezus als een echte herder, een ware pastor die heftig van binnen beroerd wordt door de nood van mensen, en daar niet aan voorbij wil gaan, ook al komt het nu even slecht uit.

Jezus als de ware herder, doet ook de vraag aan onszelf stellen : Wat houdt dat in, herder zijn, je broeders hoeder zijn , wat is daarvoor nodig ?

We kunnen alleen maar goed zicht houden op wat dat voor ons betekent, als we - wat Jezus ook voor zijn leerlingen nodig vindt – van tijd tot tijd de rust, stilte, gebed en meditatie durven opzoeken . Kortom tijd voor eigen ziel .

Zorg dragen voor andere mensen kan alleen als we ons ervan bewust worden, hoe we zelf als mens bedoeld zijn. Als we ons zelf en elkaar de vraag durven stellen, waartoe alles dient voormee we bezig zijn. Wat is de taak die mij in het leven te doen staat en waar ik me door het leven voor geplaastst voel.

Van tijd tot tijd rust en ruimte voor jezelf en elkaar, wat afstand nemen voorkomt dat we helemaal meegezogen worden door het hier en nu, in de waan van elke dag , waardoor we onszelf ongemerkt kwijt raken of helemaal opbranden aan eigen vuur en ook het contact met ons diepste zelf, met wie God in mijn leven is, kwijt raken. Ogen en oren worden daardoor als het ware opnieuw geopend voor wat werkelijk belangrijk is en er toe doet.

In Psalm 23, die we straks zingen, wordt gesproken over een herder met hart voor zijn schapen , de herder als iemand die je leidt naar ‘plaatsen van rust’ waar je weer tot jezelf en op krachten komt. Waar je in contact met je diepste zelf –de bron met stromend water zegt de psalm, ook bewust kunt worden, van eigen onmacht en kwetsbaarheid.

Jezus leert zijn leerlingen dat er niet een de herder is , maar dat we elkaars herders moge zijn . Mensen kunnen niet zonder elkaar. Vooral als je pijn lijdt aan het leven heb je mensen nodig die je dragen. En hoe zouden wij aan anderen plaatsen van rust kunnen wijzen – een plek om te schuilen, waar Claudia de Brey haar liedje over gaat- als we zelf geen weet hebben van rust? Hoe kunnen wij ons verplaatsen in het leed en de angst van anderen, als wij zelf geen weet hebben van eigen onmacht : kortom eigen kwetsbaarheid.

In het pastorale contact is niets zo belangrijk als ruimte en acceptatie : dat iemand aan de ander voelt : ook in mijn pijn en onmacht mag ik er zijn , hij/ zij loopt niet van mij weg, praat niets weg, gaat er met mij in staan, om het samen uit te houden , samen te speuren naar licht, en samen verder komen, het vertrouwen in het leven en God te blijven zoeken.

Ida Gerhardt verwoordt het zo :

‘Ga naar iemand

die U verdraagt met uw beschreid gelaat.

die zelf zwijgzaam, U kent voor wie ge zijt,

en merkt dat het, nog bevend, berg-op gaat’.

In deze kerk nemen we hier op zondag ook een uurtje tijd en rust om de week te overzien , tijd voor reflectie en gebed om te bezien hoe we zelf in het leven staan en omgaan met elkaar, hoe we onze roeping als volgeling van Jezus ernstig kunnen nemen en inhoud geven in ons doen en laten.

En zoals toen de leerlingen, zo voedt Jezus ons ook hier nog altijd met zijn Woord en zijn Brood, inspireert hij ons, wijst ons richting en zendt ons weer uit.

Als het gaat om de grote problemen van onze tijd, kunnen wij met onze goede wil meestal maar heel weinig of niets doen. We kunnen persoonlijk wellicht geen herders zijn voor daklozen , vluchtelingen , zwervers, druggebruikers of alcoholisten , tenzij misschien indirect door mild te zijn in ons oordeel, maar we komen allemaal wel eens mensen tegen in onze eigen omgeving, die graag even bij ons willen schuilen : mensen die het moeilijk hebben, verdrietig zijn , zich eenzaam voelen, mensen die moeite hebben overeind te blijven. Die mensen kunnen we wel even warmte geven, met wat welgemeende aandacht, met wat hartelijkheid , met wat zorg.

Om weer met Claudia de Brey te eindigen . “Mag ik dan, als de avond valt en het blijft donker, mag ik dan even bij jou schuilen ? Mag ik dan als ik me alleen voel , en het even niet meer weet, mag ik dan bij jou mijn tranen drogen? Mag ik dan ? Zijn we welkom?